

2. adventna nedelja B

*Pripravite Gospodovo pot,
zravnajte njegove stèze!
In vse človeštvo bo videlo,
kako naš Bog rešuje. (Lk 3,4.6)*

Prvo berilo

Izaija 40,1-5.9-11

"Tolažite, tolažite moje ljudstvo," govori vaš Bog. "Govoríte hčeri jeruzalemski na srce in ji kličite, da je njena tlaka dokončana, da je njena krivda poravnana, ker je prejela iz Gospodove roke dvojno kazen za vse svoje grehe." Glas kliče: "V puščavi pripravite pot Gospodu, zravnajte v pustinji cesto našemu Bogu! Vsaka dolina naj se dvigne in vsak hrib in grič naj se poniža. Kar je vijugasto, naj bo ravno, in grebeni naj bodo ravnina. Razodelo se bo Gospodovo veličastvo in videlo ga bo naenkrat vse človeštvo, kajti Gospodova usta so govorila." Povzpni se na visoko goro, znanilec veselja, Sion, močno povzdigni svoj glas, znanilec veselja, Jeruzalem, povzdigni ga, ne boj se! Povej Judovim mestom: "Glejte, vaš Bog! Glejte, Gospod Bog prihaja z močjo, njegova roka vlada zanj. Glejte, njegovo plačilo je z njim, njegovo povračilo pred njim. Svojo čredo pase kakor pastir, jo zbira s svojo roko, jagnjeta nosi v svojem naročju, počasi vodi doječe."

Drugo berilo

2 Peter 3,8-14

Tega, ljubi, ne smete prezreti: pred Gospodom je en dan kakor tisoč let in tisoč let kakor en dan. Gospod ne odlašá glede obljube, kakor nekateri mislijo, da je to odlašanje. Ne, le potrpežljiv je z vami, ker noče, da bi se kdo pogubil, temveč da bi vsi dosegli spreobrnjenje. Prišel pa bo Gospodov dan kakor tat. Tedaj bo nebo s hrumom prešlo, prvine se bodo v ognju razkrojile, zemlja in dela na njej pa bodo razkrita. Kako prav je torej, da živite sveto in res pobožno, če se bo vse to razkrojilo, da čakate in pospešujete prihod Božjega dne, zaradi katerega bo nebo zaplamenelo in prešlo in se bodo razžarjene prvine topile. Mi pa po njegovi obljubi pričakujemo nova nebesa in novo zemljo, v katerih biva pravičnost. Ljubi, ker to pričakujete, se potrudíte, da vas najde v miru brez madeža in brez graje.

Začetek evangelija Jezusa Kristusa, Božjega Sina; kakor je zapisano pri preroku Izaíju: "Glej, pošiljam svojega glasnika pred tvojim obličjem, ki bo pripravil tvojo pot. Glas vpijočega v puščavi: Pripravite Gospodovo pot, zravajte njegove steze!" Tako je nastopil Janez Krstnik v puščavi in oznanjal krst spreobrnjenja v odpuščanje grehov. K njemu je prihajala vsa judejska dežela in vsi Jeruzalemčani. Dajali so se mu krstiti v reki Jordan in priznavali svoje grehe. Janez je bil oblečen v kameljo dlako in imel usnjen pas okoli ledij. Jedel je kobilice in divji med. Oznanjal je: "Za menoj pride močnejši od mene in jaz nisem vreden, da bi se sklônil pred njim in mu odvezal jermen njegovih sandal. Jaz sem vas krstil z vodo, on pa vas bo krstil s Svetim Duhom."

V razmislek

Na kaj čakamo v adventu? Na izpolnitev Božjih obljub in našega hrepenenja po življenju, polnem luči, ljubezni, tolažbe in varnosti? Ali na dokončni Kristusov prihod ob koncu sveta, ko bo svet, kakršnega poznamo, minil in se bodo v luči Božje pravičnosti upoštevale naše življenjske odločitve?

Oba vidika sta del našega življenja in nas nagovarjata tudi v tem času priprave na Božič. Redkokdaj se v drugem času leta obe perspektivi tako globoko prepletata kakor v adventnem času. Tudi današnja svetopisemska odlomka govorita o tem – na eni strani nas opozarjata, naj se vprašamo glede pravilnosti svoje izbrane življenjske usmeritve; pošteno opazovanje bi utegnilo privedi do spoznanja, da bi bila tu in tam potrebna kakšna sprememba. Po drugi strani pa poznamo tudi veselo pričakovanje življenja pri Bogu, ki je za nas nepredstavljiva izpolnitev obljube, ki jo lahko zaslutimo v številnih majhnih znamenjih v obdobju božičnih praznikov, pod pogojem seveda, da se ne pustimo povleči v vrtinec komercialnosti.

Naše upanje ima svojo osnovo v spominjanju na odrešenjska dejstva, ki izhajajo iz Božjega delovanja v zgodovini, o katerih lahko slišimo v današnjih svetopisemskih odlomkih. Že tedaj so ljudje doživljali to ambivalentnost občutij med radostjo in strahom, prestrašenostjo in upanjem, negotovostjo in hrepenenjem. Ljudje, o katerih govori prvo berilo, so bili Izraelovi sinovi v babilonskem pregnanstvu – narod v globoki krizi identitete, prestrašen in negotov. Prav v tej težki preizkušnji se Izraelov Bog izkaže za tistega Boga, ki "stoji ob strani", ki naredi neverjetne stvari možne: upanje na novo, srečno življenje v popolnoma brezizhodni situaciji. Bog ne zanika Izraelove krivde, ki je pripeljala do te nezavidljive situacije, vendar ko je pripravljen v njegovo korist tolažilno poseči v zgodovino, s tem tudi pove, da je Izraelova krivda izbrisana.

Tako minejo stoletja negotovosti, upanja, želja in sanj, ki jih oblikuje ponavljajoča človeška krivda in neumorne obljube Boga. In potem končno "začetek evangelija Jezusa Kristusa, Božjega sina". Kot že v dneh babilonskega pregnanstva, Bog tolaži in opogumlja svoje ljudstvo z upanjem na vrnitev in odpuščanje. A tokrat je odpuščanje dokončno, saj sedaj On pošlje posrednika med Njim in med človekom.

Bog nas za vedno potolaži z oznanilom odrešenja, vsakega od nas v naši osebni usodi, v vseh lepih in težkih trenutkih. Kar je bila nekoč Janezova naloga, je danes naša: da temu "veselemu oznanilu" v svojem življenju in na tem svetu damo na voljo svoje roke, noge in obraz. Tudi danes potrebuje Kristus prerokinje in preroke, ki bi izravnali steze, povišali doline in ponižali hribe, da bi lahko Božjo naklonjenost, tolažbo in zvestobo začutili tudi tisti, ki so negotovi in obupani. Kadar koli in kjer koli se to zgodi, tam postane advent nekaj živega in Božji prihod resničnost!